

C év

Testvéreim!

Kezdjük a Bokor Nagytábor záró-miséjét: a szerető Atya, a szolgáló Fiú és a Szeretet Lélek nevében!

És hadd köszöntselek Titeket Jézus jókívánságával: *Béke legyen veletek!*

Az idei Tábor színes és tartalmas napjai végén, valami euforikus és lelkesítő zárás illene ide. De a mára rendelt szentírási szövegek inkább mellbevágóak, megdöbbenítőek, mint vidámítóak. Pedig a *jézusi szeretetről* szólnak! Egyben a *nemzedékek harcáról*...

Foglaljatok helyet, és az „*utolsó vacsora liturgiája*” szerint *ülve* vegyünk részt a záró-misén.

A bűnbánat és az istendicséret énekeivel kezdjük a záró-miséjét!

Ének: Uram, irgalmazz... Dicsőség...

Imádkozzunk! Istenünk, aki az Öröm Prófétáját adtad nekünk, add, hogy ne csak megértsük, de vállaljuk is a szavaiból és életéből következő, az igazi örömhöz és békéhez vezető Utat, és legyen bátorságunk erre az útra lépni, és azt hőiesen végigjárni, aki él és szeretsz...

Szentlecke Pál apostolnak a zsidókhoz írt leveléből (12,1–4)

Azért mi is, akiket a tanúknak ilyen nagy felhője vesz körül, tegyünk le minden terhet és a minket környező bűnt, kitartással fussuk végig az előttünk álló küzdőpályát. Tekintsünk fel a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett keresztet szenvedett, nem törődve a gyalázattal; és Isten trónjának jobbán ül [Zsolt 110,1]. Gondoljatok tehát őrá, aki a bűnösök részéről maga ellen ilyen nagy ellentmondást szenvedett el, -- hogy el ne lankadjatok, és lelketekben ne csüggedjete. Mert még nem álltatok ellen a vérontásig a bűn ellen vívott harcban.

Evangelium Lukács evangélista könyvéből (12,49–53)

Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre; s mennyire szeretném, ha már fellobbanna! Keresztséggel kell megkeresztelkednem, és mennyire vágyom utána, amíg be nem teljesedik! Azt gondoljátok talán: azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Mondom nektek: nem, hanem széthúzást. Mert mostantól fogva ha öten lesznek egy házban, meghasonlanak, hárman kettő ellen, és ketten három ellen. Meghasonlik az apa a fiával és a fiú az apjával; az anya a lányával és a lány az anyjával; az anyós a menyével és a meny az anyósával” [Mik 7,6].

Köszönöm ifjú katechumeneink szép felolvasását... Kérdezhetjük, mi van ebben a szövegben drámai? Már annyiszor hallottuk. Lukács doktor különben is mindig orvosi finomsággal fogalmaz: „Nem békét, hanem „ellenkezést” hoztam a földre”. Érdekes ezért Máté és Márk szövegét is most meghallgatnunk.

1) A három evangélium: Lukács, Máté, Márk

Lukács szövegéből is kihallatszik, hogy Jézus nagyon rossz idegállapotban lehet.

Belső vívódásait nem bírja magában tartani, hanem kiönti fiatal barátai előtt.

A küldetéséről beszél, hogy tüzet akart gyújtani a Földön a Szeretet Isten szeretet tanával, és mennyire szeretné, ha már fellobbanna.

Helyette vár rá rövidesen a „*vérkereszttség*”, amiben majd a gyilkosok részesítik. Nem is bánna, ha már itt lenne!

Aztán a *békéről* beszél, az *Ő békéjéről*, hogy békét jött hozni a Földre, de helyette jön a viszály, vagy, ahogy Lukács mondja az „*ellenkezés*”. Máténál ezt már úgy olvassuk: „*Ne gondoljátok, hogy békét hoztam, hanem kardot!*”(Mt. 10, 34).

Márk pedig még nyersebben fogalmazza meg a várható eseményeket. Kezdi a külső ellenség-nél: „*Bíróság elé állítanak, a zsinagógákban megostoroznak, helytartók és királyok elé hurcolnak.*” (13,9). Ez így érthető volna, de a harc leszáll a legbelsőbb körökbe is.

Már Lukács és Máté is beszél a belső harcokról: egy házon belüli viszályról, ahol *öten vannak, és hárman kettő ellen, kettő három ellen fordul; a családon belüli megosztásról., ahol szembeáll az apa a fiával, a fiú az apjával, az anya a lányával, a lány az anyjával, az anyós is a menyével, és a meny az anyósával.*”

De Márk szavai a legmegdöbbentőbbek: „*Akkor majd halálra adja testvér a testvérét, és apa a fiát. A gyermekek szülei ellen támadnak és megölik őket*” (13,12).

2) A külső harc: Gazdagság, Hatalom, Erőszak

A názáreti Jézus azzal hozhatta lázba népét és az egész világot, hogy a legtisztább istenképet hirdette meg. Örömhírének a lényege: *Szeretet az Isten*, aki csak szeretni tud! És ennek megfelelően hozta a legtökéletesebb emberképet, az istenképmású emberét, az egymást *szerető emberét*, aki csak szeretni akar.

Ebből következik számunkra a legszenzációsabb hír: Ha szeretjük egymást, a földön lesz az Isten világa: *az Isten Ország*a. Csodaszép álom, ez az Isten álma! Öröndetes hír ez, és drága kincsünk nekünk a hír hozója: *Jézus!*

De kérdés, hogyha a világ legboldogítóbb híre ez, miért kellett akkor ezt az ilyen nagy Örömhírt hozó *Jézust keresztre feszíteni?*!

Tudjuk, hogy a *gazdagság, hatalom és erőszak* emberei számára Jézus nem az öröm prófétája, hanem gazdagságuk, hatalmuk és fegyveres erejük megkérdőjelezője. Ezért kellett likvidálni, elpusztítani ezt a számukra veszélyes embert.

3) A belső harc: A hármasszmény

A Bokorban nem játszunk tisztázatlan fogalmakkal. Annak idején nagy örömmre kielemeztük Jézus szavaiból a *szeretet* fogalom tartalmát. És ebből kijött az egyébként egyszerű nyilvánvalóság: szeret az, aki *ad* és nem vesz, szeret az, aki *szolgál*, nem uralkodik, szeret az, aki *szelíd*, és nem üt, nem üt vissza. Szóval *adás, szolgálat, szelídség*, vagyis az erőszakmentesség. Ez az a bizonyos *hármasszmény*, aminek megvalósításához segít a *kisközösség*.

Csak hogy az adásnak következménye a magam *szegényedése*, a szolgálatnak a magam *kisebbitése* és a nem ütésnek a magam *kiszolgáltatottsága*.

És itt van a belső harcnak a lehetősége családban, közösségben is, mert ugyan ki akar szegény lenni, ki akar szolgálni, ki akar kiszolgáltatott, üldözött lenni?!

Ezt minden nemzedéknek át kell beszélnie, és megérteni, hogy az *egoizmus* legyőzése és az *altruizmus* (másért-élés) vállalása a boldogság útja, ami legkönnyebben egy olyan közösségben valósítható meg, amely *szeretetközösség*. A boldogság és béke útja nem az egyéni önzés, nem házasi önzés, nem családi önzés, még csak nem is csoportönzés.

4) A „csábító bűn”: A múlt, jelen és jövő

Mi öregek a Bokorban a jézusi *Örömhír prófétái* akartunk lenni Jézus mintájára. Erre köteleztük el magunkat. Aztán megtapasztaltuk mi is azt az *ellenkezést*, amiről Jézus beszélt. Nem csak az állami és egyházi hatalom részéről, mely adott esetben börtönnel és kiközösítéssel sújtott, de elsősorban magunkban, a családokon belül, és környezetünkben is.

Aztán elérkezett a *rendszer váltás*, amikor lepattant kezünkről a rabbilincs. Azt hittük, ezzel szabadok vagyunk, és szabadon élhetjük meg eszményeinket. Kiderült azonban, hogy semmi sem változott körülöttünk. Az állami és egyházi elfogadottság helyett – nyilván a hatalom természeténél fogva – továbbra is az agyonhallgatás, a peremre szorítás, az eretnekséggel és szektássággal való gyanúsítás maradt osztályrészünk.

És most beszélnem kell erről az *új világról*. A zsidó levél beszél a „*csábító bűnről*” és a „*felkínált örömről*”, szemben azzal, amit az Öröm Prófétája meghirdetett. A „*csábító bűnt*” napjainkban úgy hívják, hogy „*jóléti társadalom*”.

A diktatúra után megjelent a felkínált öröm a Bokor számára is. És bizony nyakunkra tekeredett az őskígyó: a *Telhetetlenség* ördöge, a gazdagság, hatalom és erőszak szentháromság egy istene, a Mammon, vagy amint a költő fogalmazta: a „*kincs, hír, gyönyör*” keresése, az Isten ország keresésével szemben, a költővel szólva a „*szívörömmel*” szemben..

Meg kell vallanunk, hogy mi magunk, *öreg*ek sem tudtunk igazán helytállni. Meg kell vallanunk, hogy tehetetlenül néztük gyermekeink és unokáink vágyakozását az *új élet* után. És azt, hogy a gyermekeink csúnyán néznek ránk, ha nem visszük semmire, ha lúzerek vagyunk. Tudom, súlyos vád ez, és nem is mindenkit érint. Bárcsak egyikünket sem érintene!

De mi magunk is örültünk a rongyos ruhák és szűk lakások, a szerény koszt és kitaposott sarkú cipők levetésének. Ez még hagyján! De engedtünk a tőke, a piac, a szórakoztató ipar csábításainak is.

Így állunk mi, *öreg*ek. Még csak egy utolsó kérdés: Ti fiatal barátaink, hogyan álltok ezzel?

Testvérek! „*Nemzedékek harca*” címet adtam ennek az elmélkedésnek, mert erről szólt a mai tanítás. Harcoljunk hát! De ne egymás ellen, hanem egymásért és együtt másokért, a jézusi szeretetből fakadó boldogságunkért!

A szent „*lecke*” szavaival szólva: „*Tekintsünk fel az Örömhír Prófétájára... és fussuk meg kitarással az előttünk lévő küzdőteret!*”

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2025. augusztus 17-én
a Bokor Nagytáborban, Vépen.]

